

A N A C R E O N

SVETHICE REDDITUS

QUEM

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. AB.

P. P.

MAG. AXELIUS GABR. SJÖSTRÖM

Facult. Philos. Adjunctus E. O.

ET

ADOLPHUS REGINALDUS LANG

Stipendiar. Publ. Tavastenses

In Auditorio Philos. die 3 Junii 1826

horis a. m. consuetis

PARTICULA 3

ABOÆ, typis Frenckellianis.

22.

A. N. A. O. R. O. N.

STATIONER & PRINTER

QUINN

VENIA & WALTER F. QUINN, PRINTER

MAG. A. KELLY'S GARDEN RESTAURANT

1212 BROADWAY, N. Y. C.

1888

APPOINTMENT BOOKS

FOR THE YEAR 1888

IN THE MONTH OF FEBRUARY 1888

FOR THE YEAR 1888

PRINTED

AT THE OFFICE OF THE PUBLISHERS

1888

28. Till sin Älskarinna.

Nu målan, du förste konstnär,
 Nu till penseln, förste konstnär,
 Du i Rhodiers skola ypperst,
 Af min bortastadda sköna
 Gör en bild, som jag dig säger!
 Till en början håret måla,
 På en gång båd lent och dunkelt,
 Och om färgen så kan blandas,
 Må det ock af oljor dofta!
 Ofwanom den trinda vinden,
 Och inunder ebenlocken
 Må du elfvenpannan måla.
 Men, jag ber, låt ögonbrynen
 Sig ej stilla, ej förmångas,
 Utan gör dem, lika hennes,
 Att i hemlighet de mötas,
 Och gör ögonhåren swarta!

Och des blick, ja, den i sanning
 Må af eld du utarbета,
 Våde blå, liksom Athene's,
 Och försmåttande, likt Kypris!
 Till des näsa, till des kinder
 Må du mjölk med rosor många!
 Gör des läpp Wåltalighetens,
 Som enhwar till kyskar lockar!
 I den wela hafans gröpning,
 Uppå alabasterhalsen
 Må Behagen alla swärma!
 Och för öfrigt hölj den sköna
 Uti lätta purpurslöjor,
 Låt oss se en skymt af hullet,
 Som om kroppens fågring vittnar.
 Det är nog! Jag slickan skådar;
 O, på stund portrait, du talar!

---

29. Till Bathyllos.

Vännen min, Bathyllos, måla
 På det sätt jag nu beskriwer.
 Låt hans hår af oljor glänsa,
 Gör det invid roten dunkelt,
 Men på ytan guldbestråladt!
 Och hans flätors fria ringlar,
 Dem du wårdslöst sammanhopar,
 Låt dem falla, hur det tråffar.
 Och hans weka, friska panna
 Må af ögonbryn bekransas,
 Dunklare än nattens flöjor.
 Trotsigt gör det swarta ögat,
 Men i glöden mildhet blanda,
 Och det ena tag af Ares,
 Tag det andra af Kythere,
 Att dess anblick nu förjagar,
 Nu med tjusning till sig lockar.
 Som ett äppel rosenkinden

Må du bilda, lent besjunad;
 Sjelfwa Blygsamhetens rodnad,
 Om du måftar, gjut deröfwer.
 Och hans läppar . . ., ån jag tvekar,
 På hwad sätt de borde bildas:
 Fina, fulla af förtrollning;
 Sagdt i forthet, må portraitet
 Synas tala, fast det tiger.
 Och när anletet är färdigt,
 Må hans elfenhals du måla,
 Som Aldonis' öfwerträffar.
 Gör hans barm och båda händer
 Lika Hermes' barm och händer,
 Och hans lår som Polydeukes',
 Och hans mage som Lyaios'.
 Öfwanom de waka låren,
 Dessa lår, som eldar hysa,
 Må, med barna=öskuld, röjas
 Kärlekens begär i knoppning.

Doc, en usel konst du öfwar,
Då du ej förmår att wisa
Hwad af allt är skönast, ryggen.
Skall jag föttren och beskriwa? . . .
Här det pris, du sjelf har utsatt!
Lag Apollon, som der hänger,
Och deraf Bathyllos bilda;
Kommer du en gång till Samos,
Gör en Phoibos af Bathyllos.

---

30. Till Kärleken.

Ut Skönheten blef Kärlek
 Af Sånggudinnor lemnad,
 I blomsterbojor bunden.
 Och Kythereia genast,
 Försedd med lösen, sökte
 Sin kära son befria:
 Om ock man pilten löser,
 Han stannar qwar, han går ej:
 Han want sig wid sitt fångsel.

---

31. Till sig sjelf.

Vid gudar, låt mig dricka,
 I fulla klunkar dricka,
 Ty rasa, rasa will jag!
 Och rasade Alkmaion,
 Samt barfotad Drestes,
 Som egna mödrar dräpte.
 Men jag, som ingen dräpit,
 Een jag har tömmt pokalen,
 Will rasa, rasa will jag.
 För rasade Herakles,
 Med fasanwärda kogret
 Och Iphiteiska bågen.
 Så rasade och Uias,
 Med egen stöld bewäpnad,
 Då Hektors swärd han swängde.
 Jag med en frans i håret
 Och en pokal i handen,
 Ei swärd, ej heller båge,
 Will rasa, rasa will jag.

---

32. Till sina Älskarinnor.

I fall du löfwen alla
 I skogen räkna mäktar,
 Och räkna böljor alla,
 Som gå i oceanen:
 Dig ensam jag förordnar,
 Att mina flickor räkna.
 Ifrån Athén att börja,
 Skrif tjugu älskarinnor,
 Dessutom femton andra.
 Och sedan från Korinthos
 Skrif hopar uppå hopar;
 Det ligger i Achaia,
 De sköna flickors hembygd.
 Skrif upp bland Lesbierna,
 Och allt från Jonierna,
 Från Karien och Rhodos,
 Twåtusen älskarinnor. —
 Hvad nu? — Skrif, skrif du bara!

Jag än ej Syriens flickor,
Ej än Kanobos' räknat,
Ej Kretas, som besitter
All fågring, och der Eros
I hvarje stad har fester.
Vill du jag också skall räkna
Från Indien och Baktra,
Och utanför Gadeira,
Mitt hjertas herrskarinnor?

---

33. Till Swalan.

Du kommer, goda swala,
 Swart nytåndt år tillbaka,
 Och bygger bo om våren;
 Till wintern res du hädan
 Till Nilen, eller Memphis.
 Men Kärlek alltid bygger
 Sitt bo uti mitt hjerta.
 En Lusta ren har wingar,
 En annan gömms i skalet,
 En år till hälften utkläckt,
 Och oupphörligt pittra
 De små med öppna munnar.
 De mindre kärleksungar
 Utaf de större matas,
 Och knapt de hunnit wera,
 Förrän de wärpa sjelfwe.
 Swad skall jag ta mig före?
 Ej måttar jag så många
 Groter härbergera.

---

34. Till en flicka.

Spring icke undan, flicka,
För Gubbens gråa lockar!
Ej, ej, ehur du eger
Din ungdoms fulla blomma,
Den gamle mannens kärlek!
Se, hur de hvita liljor,
Att öka fransens värde,
Med rosor sammanflätas!

---

35. Zeus och Europa.

Den oxen här, o yngling,
 En Zeus mig tyckes vara;
 Ty han ju bär på ryggen
 Den flickan ifrån Sidon,
 Far öfver wida hafwet,
 Och får med hofwen böljan.
 Ej nånsin någon ore,
 Som utur hjorden flyktat,
 Un simmat öfwer hafwet,
 Om icke han allena.

36. Till lifwets fröjder:

Hvarför truga på mig talkonst,
 Och lagfarenhetens reglor?
 Hwad angå mig slika glosor,
 Som ej till det minsta båta?
 Lär mig heldre dryckeskunsten,
 Att jag ljufwa bågarn tömmer;
 Lär långt heldre mig att leka
 Med den gyllne Aphrodite!
 Gråhår hufwudet befransa:
 Hit med win, med watten, goße,
 Söf mitt sinne, att det slumrar!
 Innan fort du mig begrafwer,
 Och den döde intet åtrå.

---

37. Till Wären.

Se, hur skönt till wärens möte
 Rosor utströs af Behagen!
 Se, hur böljan sakta, sakta
 Lynar af på hafwets spegel!
 Se, hur anden kring lofwerar,
 Se, hur tranan gör sin wandring!
 Solen står så klar på fästet,
 Molnens alla stuggor jagås,
 Uterns teg sin fågring röjer.
 Ren olivens frukter mogna,
 Rankan festligt sig befransar,
 Under hwarje blad, hwar blomstjelt
 Tittar fram en liten drufwa.

---

38. Till sig self.

Jag gammal är, men dricker
 Långt mera än de unga,
 Och, gäller det att dansa,
 Min vinsäck är min dansstaf,
 En annan har jag icke.
 Den som är böjd för strider,
 Wälan, han fritt må strida.
 Vår hit, du gosse, vågarn,
 Sen du behörigt blandat
 Det håningsföta winet!
 Jag gammal är, men dansar
 Likt Bakchos' fosterfader
 I kretsen af de unga.

---

39. Till sig sjelf.

När jag druckit drufwans saster,
 Tandens glädjen i mitt hjerta,
 Som till Sångmöns dyrkan waknar.

När jag druckit drufwans saster,
 Strax bekymrens skaror flykta,
 Och de anslagsfulla tankar
 Till den storm, som hafwen upprör.

När jag druckit drufwans saster,
 Sorgförjagaren Lyaios
 Under vårens blomsterdagar
 Lär mig dansa, winberusad.

När jag druckit drufwans saster,
 Jag mig blomsterkransar binder,
 Dem kring mina lockar wirar,
 Sjunger lifwets stilla lycka.